

Casse: Jeg maa besvære stufte den Forventning, som den ærede Ordfører udtalte, at der nu, efterat han havde talt, formentlig ikke vilde fremkomme Noget, som kunde indeholde en Sjensagelse af det Tidligere, som efter hans Mening i væsentlige Punkter maatte anses for ikke velbegrundet. Han bemærkede, at der jo ingen Tvivl var om, at Forretningerne nu ogsaa maatte kunne blive udsførte, naar de vare blevne det tidligere, da der dog nu kommer et betydeligt Tillæg til. Ja, der er vistnok aldeles ikke nogen Tvivl om, at Forretningerne ville blive udsførte, men jeg er rigtignok gaaet ud fra den bestemte Forudsætning, at netop da der nu var Tale om at foretage en Omordning af Kontorholdsagdtgjørelsesforholdene, vilde der ogsaa være Spørgsmaal om ikke blot at vaage over, at Forretningerne kunne blive udsførte, men ogsaa at stræbe alvorligt hen til, at de kunne blive udsførte med den Nødtugtighed og den Hurtighed, som alle de oplyste Forhold tilstrækkelig vidne om, ere aldeles fornødne, for at de Fordringer kunne ske fuldkommen Fyldest, som navnlig fra Handelsstandens og andre i Loldforholdene Intereseredes Side med Høje kunne stilles. Det gjorde paa mig et noget besynderlige Indtryk — og jeg haaber, at det Samme er Tilfældet med flere —, at den ærede Ordfører saa stærkt undrede sig over, at jeg tilligemed to andre Medlemmer af Udvalget kunde finde, at det var Umanget værd at stille os fra det øvrige Udvalg, da der dog kun var Tale om et saa ringe Afslag i Regjeringens Fordringer med Hensyn til Kjøbenhavns Loldsted. Jeg sagde, at det gjorde et besynderligt Indtryk paa mig at han undrede sig derover, thi omvendt vil jeg sige, at det undrer mig, naar Flertallet, skjøndt der er kommet saa mange Grunde frem — og man skal ikke sige, at disse Grunde mangle noget Indhold — holder saa fast paa disse smaa Medsættelser, som jo fra Flertallets Side ikke kunne have større Betydning, naar det ligger Flertallet paa Hjerte at indskrænke, end de have for os, naar det for os gjælder om at faae Forholdet ordnet saaledes, at der kan fremkomme et godt Resultat. Men maatte jeg stufte den ærede Ordførers Forventninger om, at jeg ikke vilde holde fast ved, hvad der tidligere er blevet anført af mig, saa er der til Gjengjæld en Udtalelse af den ærede Ordfører, som har overrasket mig særdeles, den Udtalelse nemlig, at naar der blev givet et stort Tillæg, kunde en Embedsmand anføre, at han havde givet 1000 Rb. til en Fuldmægtig, medens han i Virkeligheden maatte kun have givet 800 Rb. Jeg vil oprigtig sige, at saadanne Argumenter forekomme mig at høre til dem, jeg maatte kunde kalde Godtjolsargumenter. Det er af den Slags Argumenter, som man kan fremsætte, og som man er fri for at motivere, thi de kunne ikke motiveres. Dette Argument indeholder en Antydning af Muligheden af, at en Mand kunde være ude-

lig, og lige saa let, som det lader sig henkæfte, at man maa frygte for, at en Mand kunde netop paa denne Maade søge at tilvende sig Fordel, ligesaa klart er det, at Argumentet ikke kan indbegaaas uden netop ved at betegne det som et Argument, hvilket det er saare let at fremsætte, men som jeg forøvrigt ikke for mit Vedkommende af denne Lethed vil lade mig friste til at finde forsvareligt. Et saadant Argument har desuden den Egenskab, at man ikke kan indbegaa det paa anden Maade end den, hvorpaa jeg nu har tilladt mig ganske kort at omtale det. Naar imidlertid den ærede Ordfører vilde fremkomme med et saadant Argument, burde han have lagt Mærke til, hvad jeg har fremhævet, at der fra de forskjellige Kontorer hvert Aar gjøres en Indberetning om, hvor mange Arbeidere Kontoret har haft, og hvad hver af dem har faaet i Løn. Stulde man virkelig nære Tvivl om Retfærdighed og Redelighed, saa ligger der virkelig i saadanne aarlige Indberetninger en Garanti, som forsjener, at man lægger Mærke til den. Det maa ikke overses, at urigtige Indberetninger kunne medføre slemme Ulemper for de Paagjældende. Endnu kun en Bemærkning med Hensyn til Maaden, hvorpaa den ærede Ordfører yttrede sig angaaende den Henviisning, jeg gjorde til den Bemyndigelse, som i § 1 gives Loldbestyrelsen til at kunne omlægge Bølsøene. Der er der ikke blot Spørgsmaal om at kunne forhøje Lønningerne, men der er ogsaa Spørgsmaal om at kunne forhøje Antallet af Arbeidere saaledes, som ialtsald den øverste Loldbestyrelse maatte finde det tjenligt. Jeg gjentager min Anbefaling til det høje Thing om ikke at vedtage Flertallets Forslag, idet jeg er fuldstændig overbevist om, at de forskjellige Forhold og ikke mindst det, som jeg har tilladt mig at oplyse om de personlige Forhold for de Arbeidere, der efter i et langt Liv at have tjent Staten maa forlade dennes Tjeneste uden at have nogen Udsigt til Understøttelse af den, i høi Grad tale for, at man i alt Fald hellere bør lade de Paagjældende blive lønneede lidt for høit end for lavt.

Tauber: Det er det høje Thing bekendt, at der fra den kjøbenhavnske Handelsstands Side føres ikke ganske saa Klager over Forholdene paa Loldboden. Der er saaledes indkommet et Andragende til Thinget fra en stor Del af denne Handelsstand, indeholdende en Række Klagepunkter, og dette Andragende er henvist til et andet Udvalg end det nærværende. Det indeholder flere Punkter, som ikke vedrøre den foreliggende Sag, og som jeg derfor ikke skal opholde mig ved; men det gaar tillige ud paa at udtale Ønsket om en virksommere Expedition paa Kjøbenhavns Loldbod. Efter de Oplysninger, jeg fra forskellige Sider har funden Anledning til at indhente, er jeg kommen til den Overbevisning, at Aarsagen til disse Klager over Expeditionen paa Loldboden hidrører